

Percenként lestem kifele, nem akartam lemaradni az eseményről. Kicsit szégyelltem, hogy ilyen lelkesedéssel vártam a dolgot, de mostanában csak ebben találtam magamnak megnyugvást. Nézni, ahogy mások mosollyal vetik magukat a halálba, csodálni, azt az őszinte, vidám csillanást, ami az egész testüket beragyogja, ha csak egy pillanatra is.

Úgy láttam, elkezdődött. Félénken az ablakhoz lopódtam. Kicsit mindig feszengtem az elején, hogy egy ilyen személyes dolgot meglesek, de látnom kellett újra és újra. Kezdetben csak 1-2 zuhanó test jelent meg. Tudták, hogy a halálba vetették magukat, tudták, hogy a zuhanás végén testük szétszakad, szétrobban a becsapódástól, mégis az a kacér csillanás ott volt mindegyikükben. Valahogy úgy tűnt, a mélybe dőlve a fájdalomukat maguk mögött hagyják. Az őket kísértő gyötrelmek nem tudnak olyan gyorsan zuhanni, mint a test, ami még pár pillanatig a lelkük börtönét jelenti. Elhagyva minden nyomasztó gondolatot és érzést, a becsapódás előtti utolsó másodpercekben, olyan tiszta boldogságot élhetnek át, amiért megéri örömmel, a sorsukat elfogadva, hanyatt a semmibe hullani.

Hátukat fordították a föld felé, hogy utoljára még az égre, a felhőkre, a Napra, vagy akár a csillagokra tekinthessenek. Arcukat betérítette valamilyen őszinte ragyogás, amit az emberek között járva olyan ritkán látni. Belőlem is hiányzott, belőlük viszont egytől egyig, ez a tiszta, szinte megvilágosult állapot sugárzott.

Egyre többen voltak. Már egyesével nem is tudtam megfigyelni őket, csak egy elmosódó folt volt mindegyik. Egy-egy tündöklő örömmel a saját végét elfogadó lélek. Értetlenül gondolkoztam rajta minden alkalommal, mégis mekkora lelki erő szükséges ahhoz, hogy a sorsukat mosollyal elfogadva haljanak szörnyet a betonon, a csupasz földön, vagy éppen ahol földet érnek. Egyik sem rémülten, vagy az eget átkozva dől, az őket meg nem tartó levegőnek. Egyik sem tűnik dacosnak, vagy értetlenségig sértettnek, csak mert lejárt az ideje, mert valaki úgy írta meg, hogy neki ennyi idő jutott és kész. Csodáltam őket és irigykedtem rájuk, amiért képesek nevetve átadni magukat a nekik szánt történetnek, míg az emberek nagy része megkeseredetten törekszik önmagának a legjobbat elérni, megszerezni, holott csak hátra dőlve, mosollyal az arcunkon kéne elfogadni, ami nekünk van szánva.

Mégis hogyan lehet az elkerülhetetlen becsapódás előtti pillanatokban annyi örömet hordozni magunkban, hogy a testünk úgy ragyogjon, mint általában az embereknek egész életükben egyszer sem? A maguk mögött hagyott fájdalom lenne az oka? A tudat, hogy lelkük börtöne pillanatokon belül szétporlik, és ők szabadok lesznek? Talán ők tudnak valamit, amit mi nem? Talán nem is kell a földet éréstől félniük, mert centikkel előtte már a tudat is megszökik és csak egy üres váz csattan odalént? Lehet, a valódi boldogság csak egy pillanat, pár másodperc, mikor a lelkünk gyorsabban zuhan az elmúlásba, mint a rajta élőködő rosszérzések, és kiszakad azok fojtogató öleléséből. Épp csak volna idő érezni, épp csak volna ideje egy mosolynak az arcunkra olvadni, hogy végül a csattanás előtt a tudat örömmel hagyhassa el a testet.

Úgy gondoltam, erre csak akkor jöhet rá az ember, ha ő maga is örömmel lezuhan, de ahhoz, hogy valaki örömmel dőljön a semmibe, ismernie kellene a titkot...

Szakadt ez a rohadt eső. A taxi hiába állt meg a lehető legközelebb a kapuhoz, mire kiszállok és futva megteszem azt a 10-15 métert, bőrig fogok ázni. Kifizettem a taxist, majd egy nagyot

fújtatva kiontottam az autóból. Az aktatáskát fél kézzel a fejem fölé kaptam, a másikkal pedig oda sem nézve még gyorsan bevágtam a kocsi ajtaját magam mögött.

Őt, maximum hét másodperc volt az egész út, de a kapualjig érve tényleg eláztam. Cuppogva, csöpögő ruházattal kezdtem el bepötyögni a kapukódot. A harmadik szám sípoló, vékonyka hangjegyeit egy sokkal erőteljesebb, káosz-alak zaj taposta maga alá, hogy a dobhártyámnak csapódva, remegést csördítsen végig a testemen. A hatalmas csattanásra összerándultam és gyorsan a hang irányába fordultam.

A járdán egy férfi feküdt, hanyatt. Kirohantam a test mellé - az esőt már nem is igazán éreztem -, hátha tudok még rajta valamit segíteni. Ismerem a fickót, fent lakott a 7-en, általában akkor indult dolgozni, mikor én hazaértem. Igazán sokkoló élmény volt így látni őt, de lassan valami sokkal bizarrabb érzés ereszkedett szürke ködként a megdöbbenésre, hogy teljesen értelmetlen csodálatra váltsa azt.

Istenem, mosolygott. Olyan őszintén és boldogan, mint én talán még sohasem. Élettelen szeme nyitva volt, körülötte is a boldogság ráncaiba gyűrődött a bőr, az egész arc, mintha ragyogott volna. Csillogó esőcseppek zúzták halálra hasonlóan ragyogó, illékony testüket a férfi szemében, a haján, az egész, szétterült alakon. A kis cseppek szinte kacagó hang kíséretében követték az ismerős férfi lelkét az elmúlásba, amíg feje alatt, mint egyre csak növekvő vörös bimbó kezdett összegyűlni a vér. A ragyogó vízgyöngyök megállíthatatlanul hulltak a langyosan terjengő tócsába, hogy a vérrel összekapaszkodva fröccsenjenek még egyszer az ég felé, egyé válásukat éljenezve. A záporozó esőtől a mély-szín bimbó kinyílt és ezer irányba terjengő szirmaival folyt szét a betonon. Olyan volt, mint egy fésületlen hajkorona, ami szertelenül burjánzott az irigylésre méltó boldogságot tükröző arc felett.

Feleszmélve a sokból, kikaptam mobilomat a zsebemből és tárcsáztam a mentőket. A második kicsöngésre felvették, bemondtam a nevemet, de az azt követő szavakra már nem emlékszem. Egy gondolat sarjadt ki bennem, szárba szökkent, majd hatalmasra nőtt lombjának árnyai betérítették a tudatomat, maguk alá temettek minden mást a fejemben. Azon kaptam magam, hogy a szakadó esőben felfelé, a 7. emelet erkélyét bámulom. A gondolat gyökerei mélyen belém nyújtóztak, félénk mosolyba húzva ajkamat, ami még kissé tétován, bizonytalanul ült a szám sarkán. Én is vágytam arra az őszinte boldogságra, ami ott ragyogott minden esőcseppben, amit csak a vég felé hullva érhet el az ember.

Meg fogom venni a megüresedett lakást.

2021. február 01.